

40-тѣ години." Въ 1849 Чинтуловъ обнародва въ Цариградски Вѣстникъ първитѣ си двѣ стихотворения, които се отличаватъ съ издържани и звучни стихове и съ непосредно, искрено лирическо чувство. Но тия опити, макаръ и да прѣдхождатъ поезията на Славейкова, сж единични." Затова: „не ще сгрѣшимъ, ако кажемъ, че у насъ Славейковъ пръвъ се проявява като поетъ — не като авторъ на нѣколко случайни стихотворения, а като поетъ съ установенъ художественъ вкусъ и съ значителна дарба" (с. 103). Отъ изнесеното въ тая книга се вижда, че стихотворенията на Чинтуловъ не сж случайни и единични. И ако не всички отъ тѣхъ сж били извѣстни и не сж упражнили таково влияние за развитието на нашата лирика, каквото упражниха пѣснитѣ на Петко Славейковъ, това още не значи, че послѣдниятъ трѣбва да се смѣта пръвъ нашъ поетъ. Независимо отъ историколитературното значение, пѣснитѣ на Чинтуловъ иматъ своя художествена цѣна и, понеже се явяватъ прѣди тия на Славейковъ, трѣбва да ги смѣтаме начало на нашата поезия.
